

Sygn. akt VIII *Pa* 122/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Szmajduch SSR del. Grzegorz Tyrka
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2015r. w Gliwicach

sprawy z powództwa M. S. (S.)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

o wynagrodzenie za pracę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 27 lutego 2015 r. **sygn. akt** IV P 538/13

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSR (del.) Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Transkrypcja uzasadnienia ogłoszonego

w dniu 10.09.2015 r. w sprawie VIII Pa 122/15

w zakresie znaczników czasowych 00:01:48 - 00:19:24.

	x (...) VIII Pa 122 15 54 (...) (...) (...) (...) X.mp4
--	--

* * * * * początek tekstu

Przewodniczący sprawozdawca 00:00:00.000]

Uzasadnienie orzeczenia.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Zabrzu zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. na rzecz M. S. wynagrodzenie za pracę w wysokości 2.500 złotych za miesiąc marzec 2013 [? 00:00:24.117] złotych, 2.003 złote tytułem wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2013 roku, 857 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc maj 2013 roku i 1.533,27 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc czerwiec 2013 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2013 roku, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, orzekł o kosztach zastępstwa procesowego, rygorze natychmiastowej wykonalności i kosztach postępowania. Wyrok zapadł po ustaleniu następującego stanu faktycznego.

M. S. była zatrudniona w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. w okresie od 16 czerwca 2011 roku do 30 czerwca 2013 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Powódce powierzono stanowisko kierownika do spraw administracji w pełnym wymiarze etatu z wynagrodzeniem w kwocie 2.500 złotych brutto. Od dnia 1 stycznia 2011 roku powódka została dyrektorem do spraw operacyjnych i uchwałą z dnia 30 grudnia 2011 roku powódce przyznano z tytułu pełnienia funkcji prokurenta wynagrodzenie ryczałtowe w kwocie 1.550 złotych netto. Dnia 31 lipca 2012 roku prezes zarządu pozwanej uchylił uchwałę z dnia 30 grudnia 2011 roku i ustalił, że prokurent z tytułu pełnienia swojej funkcji nie będzie pobierał wynagrodzenia. Uchwała ta została podpisana przez powódkę. Sąd ustalił, że decyzje w pozwanej firmie, w tym w sprawie wypłaty wynagrodzenia i jego wysokości podejmował J. R.. W pozwanej spółce istniała praktyka podpisywania in blanco dokumentów KW, umów, delegacji, a powódka sporadycznie ze swoich środków dokonywała zakupów na rzecz pozwanej spółki. W dniu 15 kwietnia 2013 roku J. R. przelał na prywatny rachunek bankowy powódki kwotę 10.000 złotych. Z wyżej opisanej kwoty powódka wypłaciła po 1.000 złotych sześciu pracownikom tytułem wynagrodzenia. Z pozostałej kwoty opłaciła podatek w wysokości około 1.800 złotych, 1.900 złotych od wynagrodzenia za sprawowanie funkcji prokurenta, 350 złotych zaliczyła na poczet wydatków, które poczyniła na rzecz firmy, a pozostałą kwotę zaliczyła na poczet zaległego wynagrodzenia za luty 2013 roku. Ponadto w dniu 24 maja 2013 roku powódka otrzymała kwotę 300 złotych, a 3 czerwca kwotę 1.000 złotych tytułem zaliczek na poczet wynagrodzenia. Od dnia 22 maja 2013 roku powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim. W lipcu i w sierpniu 2013 roku w pozwanej spółce przeprowadzona została kontrola przez Państwową Inspekcję Pracy. W protokole kontroli inspektor zawarł stwierdzenie, że spółka nie zalega z wypłatą wynagrodzenia powódce, a jedynie spóźniła się z wypłatą wynagrodzenia za miesiąc marzec 2013 roku. Te ustalenia poczyniła po uzyskaniu informacji od J. R., że kwota 10.000 złotych, którą przelał w dniu 15 kwietnia 2013 roku stanowiła wynagrodzenie powódki.

Zdaniem Sądu Rejonowego roszczenie powódki tylko częściowo zasługiwało na uwzględnienie. Na uzasadnienie swojego stanowiska Sąd Rejonowy wskazał artykuł 85 paragraf 1 Kodeksu pracy. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadków, zdaniem Sądu I instancji nie wynika, aby pozwana w całości wywiązała się ze swojego obowiązku i wypłaciła powódce wynagrodzenie

za pracę w wysokości wskazanej w umowie o pracę w okresie od marca do czerwca 2013 roku. Sąd nie podzielił poglądu J. R., że kwota 10.000 złotych przekazana powódce była kwotą na poczet wynagrodzenia za miesiąc marzec 2013 roku i na poczet przyszłych wynagrodzeń należnych powódce. W rozważaniach Sąd zawarł szczegółowe wyliczenia należności za okresy od marca do czerwca 2013 roku, oddalił roszczenie powódki ponad kwotę 6.893,27 złotych, uznał za bezpodstawne żądanie w niniejszej,

w niniejszym postępowaniu wynagrodzenia z tytułu pełnienia funkcji prokurenta ponieważ stosunek ten jest był oparty na podstawie umowy o pracę.

W apelacji od wyroku pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. zaskarżyła wyrok. Zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest artykułu 233 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez wybiórczą i dowolną ocenę dowodów, zeznań świadków, powódki, J. R., protokołu z kontroli Państwowej Inspekcji Pracy

i dokumentu potwierdzenia przelewu bankowego z dnia 15 kwietnia 2013 roku.

Zdaniem skarżącej Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił mocy dowodowej zeznaniom B. [? 00:07:42.893] S. i J. [? 00:07:44.039] R., w szczególności

w takim zakresie w jakim zeznawali oni, że pieniądze w kwocie 10.000 złotych zostały przekazane powódce na poczet wypłaty jej wynagrodzenia i na poczet przyszłych wypłat

z uwagi na zgłaszaną przez powódkę potrzebę zapłaty podatku, którego nie uiszczała

z tytułu wynagrodzenia za pełnioną funkcję prokurenta oraz tytułem zapłaty podatku

do rozliczenia rocznego PIT. Zdaniem apelującej Sąd bezpodstawnie dał wiarę zeznaniom powódki w sytuacji, gdy to ona była odpowiedzialna z racji zajmowanego stanowiska dyrektora do spraw operacyjnych pozwanej za prawidłowość operacji finansowych

i rozliczeń pozwanej z pracownikami ze stosunku pracy, jak i wypłacania należnego sobie wynagrodzenia z kasy pozwanej spółki.

Pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz

o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje. Wskazała, że powódka nie udowodniła, aby faktycznie nie otrzymała należnego jej wynagrodzenia.

Oceniając dowody z dokumentów,

a to z przelewu bankowego z dnia 15 kwietnia 2013 roku na konto powódki należy uznać, że M. S. faktycznie wynagrodzenie otrzymała. Zdaniem pozwanej dobrowolna wypłata kwoty 6.000 złotych pracownikom ze środków własnych powódki nosiła znamiona świadczenia nienależnego. Z tego tytułu powódka może mieć do pracowników roszczenie o zwrot świadczenia. J. R. był w pełni przekonany, że ma rozliczone wszystkie zobowiązania z powódką i przedłożył dowód przelewu kwoty 10.000 złotych inspektorowi pracy, który uznał, że pozwana nie zalega z wypłatą wynagrodzenia powódce.

Sąd I instancji nie wziął pod uwagę, że prezes zarządu zdecydowaną większość czasu nie był obecny w siedzibie spółki, za tym nie mógł zarządzać dokumentacją lub wypłacaniem wynagrodzeń tym pracownikom, którzy pracowali na terenie Z. i przychodzili

do powódki z prośbą o zaliczkowanie wypłat. Nie bez znaczenia jest także, że przed Sądem Rejonowym w Zabrze toczą się procesy pracowników, którzy byli świadkami

w niniejszej sprawie o zapłatę wynagrodzenia, skierowane przeciwko pozwanej i osoby

te mają wspólny interes z powódką w uzyskaniu korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy stoi w sprzeczności z doświadczeniem życiowym.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej kosztów procesu

za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wskazała, że w postępowaniach dotyczących poszczególnych pracowników pozwana podnosi, że wynagrodzenie wypłacone przez powódkę winno być traktowane, jako zapłata części wynagrodzenia przez pozwaną. Wszyscy przesłuchani w sprawie świadkowie, za wyjątkiem B.

[? 00:11:19.063]S., wskazali, że J. R. sprawował realną władzę

w pozwanej spółce i był jedyną osobą decyzyjną w firmie. To on decydował komu, kiedy

i ile zapłacić, a powódka pełniła jedynie funkcję wykonawczą. Zdaniem powódki wypłata 6.000 złotych, tytułem zaliczki na wynagrodzenia pracownikom pozwanej w żadnym wypadku nie może być potraktowana, jako świadczenie wypłacone z jej środków. Potwierdziła to też sama spółka wliczając tę kwotę, jako zaliczki na wypłaty wynagrodzeń. Od tych kwot pozwana odprowadziła składki do organu rentowego i podatek. Otrzymała polecenie wypłaty tych zaliczek tytułem zaległego wynagrodzenia, bo J. R. obawiał się, że pracownicy fizyczni opuszczą teren budowy. Zaprzeczyła jako by J. R. przez większość czasu przebywał za granicą. Ukrywał się w swoim mieszkaniu, w budynku oddalonym o kilkanaście metrów od biura spółki przed notorycznie nachodzącymi go wierzycielami i pracownikami, którym zalegał z wypłatą wynagrodzenia.

Sąd II instancji zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd II instancji podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz podziela ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy dokonał również trafnej interpretacji prawa materialnego,

co czyni zbytecznym ponowne przytaczanie ustaleń oraz szczegółowych rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Porównaj, Sąd Najwyższy w wyroku

z dnia 5 listopada 1998 sygnatura I PKN 330/98 oraz postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 4 lipca 2012 roku sygnatura I CSK 72/12. Zdaniem Sądu Okręgowego niezasadny jest zarzut naruszenia artykułu 233 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego przez

Sąd I instancji. Na wstępie trzeba zwrócić uwagę, że ciężar dowodów w sprawach

o wynagrodzenie za pracę spoczywa na pracodawcy. To on winien wykazać,

że wynagrodzenie zostało wypłacone, a tej okoliczności pozwana nie udowodniła.

J. R. twierdzi, że kwota 10.000 złotych, którą przełał w dniu 15 kwietnia

2013 roku stanowiła wynagrodzenie należne powódce za miesiąc marzec 2013 roku

oraz zaliczkę na przyszłe wynagrodzenia. Sąd II instancji w całości podziela rozważania Sądu Rejonowego w tym zakresie. Dodatkowo można wskazać, że w sytuacji,

kiedy spółka przeżywała trudności finansowe, miała zaległości w realizowaniu bieżących zobowiązań, w tym wynagrodzeń dla pracowników wykonujących pracę,

za nieprawdopodobne należałoby uznać, że przelew ten stanowił wynagrodzenia za pracę za miesiące, które dopiero miały nastąpić. Gdyby J. R. uregulował wynagrodzenie za przyszłe miesiące, to zupełnie niezrozumiałe jest wypłacenie zaliczki na wynagrodzenie w kolejnych miesiącach w łącznej wysokości 1.300 złotych. Nie może ująć z pola widzenia

również ta okoliczność, że w innych postępowaniach o wynagrodzenie, pozwana zalicza kwoty wypłacone przez powódkę pracownikom, jako część ich wynagrodzenia za pracę. W związku z tym, w żadnym razie nie można uznać,

że powódka spełniła świadczenie nienależne wypłacając kwotę 6.000 złotych tytułem zaliczki

na wynagrodzenie sześciu pracownikom lub członkom ich rodzin. Zgodnie z artykułem 233 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie

wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę wyciągnął z materiału dowodowego wnioski logiczne, prawidłowe, rozważył cały materiał dowodowy i dokonał właściwej oceny prawnej. Dla

skuteczności zarzutu naruszenia artykułu 233 paragraf

1 Kodeksu postępowania cywilnego nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia są wadliwe. Niezbędne jest wykazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie Sądu I instancji w zakresie tych ustaleń. Ramy

swobodnej oceny dowodów są określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego rozumowania oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których Sąd w sposób racjonalny i

wszechstronny rozważa materiał dowodowy, jako całość

i dokonuje wyboru określonych środków dowodowych, ocenia ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dochował wymogów z artykułu 233 paragraf 1 Kodeksu

postępowania cywilnego, a zarzuty apelacji należało uznać za bezpodstawne. Powołać można również wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 stycznia 2015 roku sygnatura III APa 13/14, zgodnie z którym zarzut przekroczenia

granicy swobodnej oceny dowodów nie może odnieść zamierzonego skutku, tylko na tej podstawie, że dokonując oceny zebranego

zebranego

w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na względzie powszechne i obiektywne zasady doświadczenia życiowego, a indywidualne i subiektywne doświadczenia strony są od nich odmienne.

Apelację, jako bezpodstawną oddalono na podstawie artykułu 385 Kodeksu postępowania cywilnego, a o kosztach orzeczono na podstawie artykułu 98 Kodeksu postępowania ...

Przepisywanie. (...)-(...)

Zatwierdzono transkrypcję dnia 21 września 2015 r.